

Diafanitats

Per la transcripció, Jafre Segon

Saps què? Tinc por.
– Home, sí que et planyo! On la tens?
– On? Fa de mal dir. Però la tinc i és ben meva.
– A les orelles.
– Em sembla que no. Però, a veure: on dius?
– A les orelles.
– No, no, no! A les orelles no, que la sentiria. No la sento, la tinc.
– Aleshores a la mà esquerra.
– A la mà esquerra? Ja veus! Mai no hi hauria atinat. Potser sí.
– Has de dir sí o no. Deixa't de "potsers".
– És que tinc por d'equivocar-me.
– Ja està: la tens a l'"equivocador subcutani"!
– Deu ser això. I aleshores què he de fer per expulsar-la?
– Amb una injecció.
– Qui me la posarà, sense fer-me mal, eh?... Oh, però una injecció, ara que hi caic, en comptes de treure, posa.
– Doncs, fes-te retratar. T'hi poses, i que et facin una posa.
– Em sembla que em prens el pèl.
– És que he vist que te'n sobrava.
– El barber faria més polida la feina. Me n'hi vaig!
– Què deies que tenies?
– Por.
– Ah! Aleshores, no vaig a fer-te retratar. En tindries massa.
– Així, puc deixar-ho córrer?
– Deixar-ho estar, que no és el mateix. És pura deixadesa.
– No em tranquil·litzes.
– A veure: digues setze.
– No sé si tindrè alè per arribar-hi.
– Doncs dotze. O, si vols, set i mig.
– Tres!
– T'has quedat curt. Digues tres-cents.
– Tres vegades mil, dividit per deu. Ja està. També ho podia dir d'una altra manera. comptant amb els dits. Sense parar-se a mig camí.
– Doncs ja n'hi ha prou per avui. A reveure!
– I si no et veia mai més?

– Saps què? Començo a tenir son.
– Però quines coses dius! No la perdessis pas! Guarda-la bé, ben embolicada. Ja és molt, quan es comença a tenir. Cal retenir-la.
– Sí ho sé, m'ho callo.
– És bo callar el que no s'ha de dir, per exemple un secret. O una estupidesa. Ara que, ben mirat, també la fa venir.
– Què faries, doncs?
– L'agafaria i me la posaria a la butxaca. Una butxaca sense forats, s'entén.
– Ja l'hi tinc. I no n'hi tinc.
– Però potser encara te n'hi cap més, ben pitjada. N'hi tindries més.
– Ahir, a aquesta hora, no en tenia. Gens ni gota.
– Que no anaves vestit? Que no anaves amb trajo de butxaques?
– Sí, i tant!
– Aleshores és que tens vestits convencionals, de bon sastre. Et felicito.
– No, això no! Com hi podria ficar les mans?
– Doncs per què m'has dit que ahir a aquesta hora no en tenies? Has de procurar ser coherent i no badar. Les coses han de lligar.
– Perdona! Volia dir que sí.
– I què en vas fer? M'ho hauries de dir, que em fas patir amb el lapsus.
– Em sembla que érem una colla.
– Sí, és molt probable. La son s'encomana. Vénen els badalls, etcètera.
– Tots teníem butxaques.
– I vinga embutxacar! Mira, això de les butxaques és cosa de propietat particular. A cadascú la seva. Però cal usar-les amb moderació.
– Jo diria que em vaig adormir.
– És clar! I encara ho estàs, gran sapastre! Quan t'hagis despertat m'avisas, i ja en parlarem.
– T'he dit que tot just començava.
– Era una il·lusió. T'asseguro que ets un sonàmbul: camines adormit com una marmota. D'aquelles que caminen adormides.
– No tinc esme de caminar.
– Prova-ho i ja ho veuràs. Les coses, si no es proven, no se saben. Va! engega, mou-te! Encara hi ets a temps.
– M'ha semblat que sentia una remor.
– No surtis amb aquestes! En tot cas són els ronc. A veure: Torna-hi!
– Ara no sento res.
– Així, ja podem plegar. La somnolència és parenta dels somnífers.

